

Beszámoló a Filemon Szolgálat 3. országos konferenciájáról

**Kocsis Katry Beáta, Filemon önkéntes összekötő
Biai Református Egyházközség Diakóniai Szolgálata**

„Ne spóroljunk a szeretettel!”

Nagy örömmel és hálás szívvel vettem részt a Magyar Református Szeretetszolgálat Filemon Szolgálata 3. országos konferenciáján. Számomra ez a néhány nap nem csupán egy konferencia volt, hanem lelki feltöltődés, tanulás, közösség és mindenekelőtt Istenre való újra rátekintés.

Különösen felemelő élmény volt a hozzám hasonlóan szolgáló testvérek társasága. Jó volt meg tapasztalni, hogy sokféle élethelyzetből, különböző gyülekezetekből érkezünk, mégis ugyanaz köt össze bennünket: Krisztust szeretnénk szolgálni, és az Ő szeretetét szeretnénk továbbadni másoknak.

A találkozások során sok tapasztalatot osztottunk meg egymással. Tanultunk egymástól, ötleteket kaptunk, bátorítottuk egymást, és közben új barátságok is születtek. De talán még ennél is többet kaptunk: új testvéreket, akikkel Krisztus testének tagjai lehetünk. Jó érzés tudni, hogy az ország más gyülekezeteiben is vannak olyan testvérek, akik imádkoznak, szolgálnak, keresik a lehetőségeket, hogyan lehetnek mások javára.

A konferencia központi témája az imádság volt. Több előadásból is ugyanaz az üzenet csengett vissza: az imádság nem egyszerűen egy keresztény kötelesség, hanem kapcsolat Istennel. Az imádság nem más, mint életforma és hűség.

Nagyon megérintett az a gondolat, hogy az imádságban nemcsak azt kérdezhetjük: „Mit változtat meg Isten körülöttem?”, hanem azt is: „Mit végzett bennem Isten, miközben imádkoztam?” Az imádság ugyanis bennünket is formál. Megtanít figyelni, keresni, várni és engedelmeskedni. Nem passzív várakozás, hanem aktív ráhagyatkozás Istenre.

Az imádság nem ér véget az „ámen”-nel. Utána következik az élet: hogyan megyek tovább, hogyan beszélek, hogyan szolgálok, hogyan fordulok oda a másik emberhez.

Ezért különösen fontos számomra az a gondolat: Éljük az életünket Isten színe előtt! Amikor dolgozunk, amikor örülünk, amikor félünk, amikor beteget látogatunk, amikor döntést hozunk – mindenkor Isten jelenlétében élünk.

A 103. zsoltár üzenete is mélyen megérintett: „Áldjad, Ielkem, az Urat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled!”

Gottfried Richárd lelkipásztor arra hívta fel a figyelmet, hogy milyen könnyen elfelejtjük Isten jóságát, és mennyire hajlamosak vagyunk inkább arra figyelni, ami fáj, ami hiányzik, ami még nem oldódott meg. Pedig emlékeznünk kell. Szükségünk vannak lelki emlékkövekre, vagyis olyan alkalmakra, amikor Isten segítségét, megtartó kegyelmét és hűségét meg tapasztaltuk. A dicsőítés és a hálaadás ezért nem pusztán érzés kérdése. Döntés is. Akkor is dicsérhetem Istent, amikor nincs hozzá kedvem. Akkor is hálát adhatok, amikor nehéz időszakban vagyok, mert nem a körülményeim változékonyságára, hanem Isten változhatatlan hűségére tekintek.

Számomra talán ez volt a konferencia egyik legszemélyesebb üzenete.

Isten végtelen kegyelméből többször is lehetőségem volt elmondani a bizonyágomat arról, hogyan találkoztam Jézussal, és mit jelent számomra az Ő megmentő kegyelme. Az én életemben van egy olyan „lelki emlékkő”, amelyhez újra és

újra visszatérek. Ott, azon a műtőasztalon megtapasztaltam, hogy Jézus közel van. Megérintettem a ruhája szélét, és Ő megmentett.

Ezért számomra a szolgálat nem egyszerűen egy feladat, amelyet elvállaltam. A szolgálatom válasz a kegyelemre. Nem azért szeretnék szolgálni, mert olyan sok mindenre képes vagyok, hanem azért, mert én már megtapasztaltam, hogy Ő megmentett engem, ezért szeretnék hálával szolgálni. Ha Isten nekem irgalmat adott, akkor szeretném továbbadni azt, amit Tőle kaptam. Ha Ő nem mentett volna meg, ma nem lennék ott, ahol vagyok. Ezért minden szolgálati lehetőség ajándék számomra.

Steinbach József püspök a Lélek gyümölcseiről beszélt: a szeretetről, örömről és békességről. A szolgálatban könnyű arra figyelni, hogy mit csinálunk, hogyan tesszük, miközben legalább ilyen fontos kérdés, hogy mivé formál bennünket Krisztus. Ahol szeretet van, ott öröm is születhet. A Krisztus kegyelméből táplálkozó öröm nem azt jelenti, hogy mindig minden könnyű, hanem azt, hogy nehézségeink között is van kibe kapaszkodnunk. A békesség pedig Istennel kezdődik, és ebből a békességből tudunk mások felé is békességet vinni.

„Ne spóroljunk a szeretettel!” - hangzott el a sonkádi lelkész előadásában. Nagyon jó példákat hallhattunk arra, hogyan lehet a gyülekezetben a szeretetet kézzelfoghatóvá tenni. Mézeskalács készítése, kisebb ajándékcsomagok összeállítása, kórházi betegek és dolgozók megajándékozása, betegek és özvegyek látogatása, a mentőállomás vagy a gyermekosztály támogatása – mind-mind egyszerűnek tűnő dolgok. De ezek mögött ott van valami sokkal nagyobb: észrevenni a másik embert. Egy kis csomag, egy ige, egy plüssfigura, egy üveg lekvár, vagy néhány szem mézeskalács nem oldja meg valakinek az egész életét. De azt üzenheti: „Gondoltunk rád. Fontos vagy. Nem vagy egyedül.” Talán éppen ez a diakónia egyik legfontosabb üzenete.

A konferencia különösen megerősített abban is, hogy jó helyre vezetett Isten, amikor a nyáron elvégeztem a beteglátogatói képzést. Nagyon sok jót kaptam a képzés során. Nemcsak ismereteket, hanem olyan szemléletet is, amely segít másképpen tekinteni a beteg emberre és magára a látogatásra. Megtanultam, hogy a beteglátogatásban nem feltétlenül a sok beszéd a legfontosabb. Van, amikor a legnagyobb segítség az, ha egyszerűen jelen vagyunk. Tanultunk meghallgatni, figyelni, nem sietni, nem mindenáron tanácsot adni., nem gyors válaszokat keresni arra, amire talán nincs is emberi válasz.

A képzés és a konferencia együtt még világosabbá tette számomra, hogy ezt a szolgálatot is csak imádságos szívvel lehet végezni. Hiszem, hogy amikor egy beteg ember mellett ülök, akkor nem egyedül megyek oda. Jézust viszem magammal és sokszor talán nem is az a legfontosabb, hogy mit mondok, hanem az, hogy a másik ember megérezze, nincs egyedül.

Az imádkozó és szerető gyülekezet jó gyakorlatáról beszélt Dr. Balogh Róbert az előadásában. Különösen megmaradt bennem, hogy a gyülekezetben nincsenek urak és szolgák: mindannyian szolgák vagyunk, és Isten az Úr.

Ez arra is figyelmeztetett, hogy a szolgálat soha nem kerülhet Krisztus elé. Sokszor a szolgálat homályosítja el a látásunkat. Van, hogy sok mindent szeretnénk tenni, sok programot szervezünk, sok emberért akarunk dolgozni, de ha közben elmarad az imádság, könnyen elveszítjük a helyes irányt. Isten ajándékba adta az imádkozás lehetőségét. Bármikor imádkozhatunk, ne kössük rituálékhoz, legyen a létformánk.

Érzem, hogy a mi gyülekezetünk is egyre inkább imádkozó és szerető közösség lesz... Olyan közösség, ahol nemcsak együtt vagyunk, hanem egymásért is vagyunk. Ahol tudunk együtt örülni és együtt sírni.

Elhangzott az is, hogy a kívülállókkal is igen sok dolgunk van. Feladatunk, hogy szomszossá tegyük őket Isten igéjére.

A konferenciáról nemcsak jegyzeteket hoztam haza, hanem embereket, gondolatokat, új barátságokat és megerősítést. Megerősítést arról, hogy a szolgálat nem rólam szól, hanem a kegyelemről. Én csak továbbadhatom azt, amit én magam is ajándékba kaptam: Jézus megmentő szeretetét, a reménységet, a vigasztalást, a figyelmet, a jelenlétet, a szeretetet, az imádságot. Ezért szeretnék továbbra is hálával szolgálni. Nem tökéletesen, hanem hűségesen. Nem a saját erőmből, hanem Isten kegyelméből. Amikor elfáradok, szeretnék visszaemlékezni arra, amit Isten már megtett értem. Sosem felejttem el, mennyi jót tett velem az Úr!

Ezért szeretnék szolgálni, és ha csak egyetlen embernek tudom továbbadni azt a szeretetet, amelyet én Krisztustól kaptam, akkor már nem hiábavaló. Mert nekünk sincs mire spórolnunk: amit Krisztustól kaptunk, abból mindig van mit továbbadni.

„Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok!” (János 13,35)

Köszönő levelek

„Hálás szívvel köszönöm Istennek és a Filemon Szolgálat minden munkatársának a szívélyes fogadtatást Balatonszárszón, a finom étkeket, a lélekemelő bizonyágtételeket, a szolgálatot, ami által közösen épültünk és megerősödve lélekben, új barátságokat kötve, új lelki testvérekre találtam.

Isten áldja a szolgálattelvőket!

Áldás Békességre!”

Czakó Józsefné Rita, Filemon önkéntes, Üröm

„Hálás a szívem, hogy együtt lehattunk, hogy egymástól tanulhattunk és másoknak segítséget nyújthattunk.

Köszönet mindenért! SDG!

Isten áldjon és őrizzen mindannyiunkat!”

Magyariné Birta Magdolna, Filemon önkéntes, Tápiószőlős

„Kedves Gábor!

Először is túlcorduló hála van a szívemben a Filemon Konferencia miatt. Ahogy érezhető évről-évre és ahogyan Gábor te is mondtad, - titeket a Mennyei Atyánk gyűjtött össze! Három évnek kellett eltelnie ahhoz, hogy érezzem, mekkora felelősségem van abban, hogy az elhívást komolyan vegyem. De Isten kívárta, harcolt értem.

Számtalanszor akartam megszólalni a konferencián, hogy elmondjam, mennyire jó itt lenni és milyen hálás vagyok azért, hogy senki sem kér számon arról, mi történt, mit csináltál ezalatt a három év alatt? Az előadók egy-egy elkapott bizonyága arról, hogyan mutatta meg Isten azt a szolgálatot, amivel a gyülekezetet is segítheti vagy, hogy mindenekelőtt

meg kell találnunk magunkban a szeretet, örömet és békességet, mindennél többet adott számomra.

Azt hiszem én, megtaláltam magamban a szeretetet, az örömet és a békességet! Istennek hála!

Isten áldjon!

Anderlik Csilla, Filemon önkéntes, Érd-Központ

„Kedves Gábor!

Hálával a szívünkben szeretnénk a családommal megköszönni a pénteki találkozás áldásait, hogy mi is részt vehettünk a konferencián. A feleségem most is ezekről az élményeiről számol be mindazoknak, akikkel éppen szót vált.

S valóban nagy öröm az számunkra, hogy az ország megismerhette az ország majdnem legkeletibb gyülekezeteit, Sonkádöt és Botpaládöt. Teljes pozitív értelemben felkerültünk a térképre.

Az előadás után sokan odajöttek hozzám és gratuláltak. Beszélgettünk, és voltak olyanok, akik felajánlottak adományként ruhákat, játékokat, amelyeket valahogy igyekeznek eljuttatni.

Valami elkezdődött... és ezért hálásak vagyunk, hogy ebben a Filemon Szolgálat nagy lépésben segített!

Isten áldása legyen életükön és szolgálatukon!

A következő találkozási reménységben,

Testvéri szeretettel:

Károly

U.i.: íme néhány kép az újabb érkezett adományokból, amelyek most kiszállítás előtt állnak! A lila és zöld zsákokban játékok és plüssök. A fekete zsákokban gyerek és felnőtt ruhák. És szemmel jól látható élelmiszerek is gyűltek össze.”

Szakadati Károly, lelkipásztor, Sonkád

Emlékkönyvi bejegyzések

Híd szeretetből.

Észreveszlek.

Látlak.

Megértelek.

Közösséget vállalok veled.

Időt szánok rád.

Elfogadlak.

Épülök, fejlődöm általad.

Jó itt lenni.

Tóth Zoltán, Filemon önkéntes, Szarvas

.....
Hálás szívvel köszönöm a kedves szavakat, Isten üzenetét, szolgálatukat. Az Úr Isten áldja meg a Filemon Szolgálat minden munkáját. Fejlődöm, töltekezem minden alkalommal.

Bányiné Varga Erzsébet lelkipásztor, Filemon önkéntes, Sajóbábony

.....
Hálás szívvel köszönjük a meghívást! Isten áldja a szervezőket és a résztvevőket egyaránt. Jó nekünk itt lenni!

Márk Árpád és Márkné Marietta, Filemon önkéntesek, Vasad

.....

Köszönjük az együttlét lehetőségét!

Minden áhítat, testvéri beszélgetés gazdagított, feltöltött, tanított.

Áldott szolgálatot kívánok továbbra is a szervezőknek, az előadóknak és a résztvevő testvéreknek!

Szeretettel: Kondor Katalin, Gere Erzsébet Filemon önkéntesek, Páty

.....

„Gondviselő Atyánk, asztalodtól kelve

Szívből hálát adunk kezünk összetéve.

Áldd meg ezt a házat s ennek a gazdáját!

Fordítsd vissza néki a vendéglátását!

Szánd meg a szegényt, a szenvedőt s az árvát.

S a benned bízóknak viseld mindig gondját! Ámen.”

Székely asztali áldás

.....

A Filemon Szolgálat önkénteseinek 3. Országos Konferenciáján vettem részt 2026. 08. 27-29-ig.

Téma: az imádság, mint Istentisztelet és önismeret. Hálás vagyok, hogy már a 3. alkalommal vehettem részt a konferencián. Köszönöm a vezetőknek, szervezőknek, lelkészeknek, előadóknak a tanítást, az Igei magvakat, bölcs gondolatokat, tanácsokat.

„Minden, amim van, mindent Atyámtól kaptam

Mind, ami vagyok az Úr által lettem.”

Dicsőség legyen az Úrnak! SDG!

Szeretettel és tisztelettel: Fodorné Zombory Katalin, Filemon önkéntes, Orgovány